

[Ingerlise Koefoed]

Selvfølgelig vil den det. Når staten lægger loft over sine tilskud, hvad vil der så ske ude i amterne? Ja, så må man da planlægge meget, meget forsigtigt, så man ikke får et større underskud, end at man er sikker på at få det dækket.

Selvfølgelig er dette forslag fra ministeren et centraliserende forslag, det er bureaukratiserende, det sikrer indsigt, det sikrer bureaukrati, og det sikrer også, at det kommer til at gå dårligt for teatrene.

Når man taler om decentralisering heroppefra i dag, så decentraliserer man for at gøre det nemmere for amtspolitiikerne at sige nej. Man decentraliserer ikke på den befolknings vegne, der er blevet meget interesseret i gode teatre og meget interesseret i at gå i teatret. Sådan er det, jeg kan i hvert fald ikke læse forslaget anderledes. Ministerens forslag er et forslag, der kan ødelægge teatervirksomheden her i landet, og jeg begriber ikke, at fru Mette Madsen, som er så interesseret i teater- og kulturpolitik, kan stå heroppe og sige, at hun synes, det er et godt forslag. Men sådan er der jo så meget, man må undre sig over.

Lad det være sagt med det samme, at det forslag, som SF her fremsætter sammen med socialdemokraterne og VS, heller ikke er verdens bedste teaterlovforslag. Det er et forslag til en midlertidig løsning af teatrenes aktuelle problemer og også af det problem, at der i de senere år næsten ikke har været plads til andet end en svag vedligeholdelse af det eksisterende teater. Det har knebet frygteligt med eksperimenter. Der har så godt som ikke været plads til helt nye fænomener inden for teaterverdenen – sådan noget som Foolsfestivalen, sådan noget som Billedstofteatret, teatret i Valseværket og hele den bølge, som kaldes Ny Dans. Alt det har været i krise, har været i akut krise. Selv om man selvfølgelig ikke kan vente, at tilskudsgiverne altid skal stå parat og ligefrem bede om at måtte give tilskud til noget, hvis eksistens de måske knap nok aner, så er det nødvendigt, at der findes kilder at øse af, så det nye, når det begynder at manifestere sig, får mulighed for at vise, hvad det indeholder, får mulighed for at møde et publikum, for at blive konfronteret med det etablerede teater og for at komme til at påvirke det etablerede til udvidelse af virkemidlerne og til en flytning af grænser.

Vi har sammen med socialdemokratiet og VS ønsket at give lidt luft for disse ting, og vi har ønsket også at holde det etablerede teater og den voksende teaterinteresse i live, til vi får en anden – måske helt anderledes og meget mere frugtbar – teaterlov. Vi har ønsket, at de mennesker, der som børn lærte teatret at kende, stadig skal kunne gå i et teater, der svarer til deres forventninger som aktive og medskabende tilskuere, og vi har ønsket, at deres børn eller deres små søskende også skal kunne møde teatret.

Vi vil i øvrigt understrege, at der meget hurtigt bør nedsættes en ny teaterkommission, som vi har talt om her før. Den skal i løbet af et par år komme med et lovforslag, som henter alle de erfaringer op, som man i de sidste 15–20 år har fået i Danmark og i udlandet med teatervirksomhed. Det skal hentes op i en ny teaterlovgivning.

Jeg er ikke spor forelsket i ministerens idé om et lille idéudvalg, for sådan et har vi jo lige haft, og det kom der såmænd ikke så forfærdelig meget ud af. Det er vigtigt, at man tager dette alvorligt, at man ikke læner sig tilbage i stolen og siger: kom nu med ideerne. Man skal have nogen, der kommer med ideerne, og så skal man have nogen, der vil være med til at formalisere de ideer i en eller anden lovgivning, som kan komme til at fungere.

Jeg synes, det er meget ærgerligt, at det såkaldte kulturpolitiske alternativ ikke har kunnet gå sammen om denne lovgivning. Det er endnu ikke rigtig gået op for mig, hvad det var, der fik hr. Bernhard Baunsgaard til at springe fra i sidste øjeblik. Så vidt jeg husker, havde han da ellers offentligt erklæret, at han godt kunne støtte et forslag af denne art, selv om det ikke var helt godt, og han havde da også haft lejlighed til at drøfte forslaget sammen med os andre og endda til at påvirke dets udformning ikke så lidt. Men jeg får nok aldrig noget svar på, hvorfor kovendingen skulle ske. Om det var, fordi det for en radikal alligevel er lidt for farligt at gå for meget sammen med den socialdemokratiske og den socialistiske side af folketingsssalen, eller om det måske var, fordi det var vigtigere at markere sig selv som en slags guru i det danske teaterbillede.

Jeg vil i hvert fald håbe, at hr. Bernhard Baunsgaards forslag ikke skal opfattes som en undvigelsesmanøvre, som i sidste ende